

LA SELVA

joan domènech

Santa Coloma de Farners: un bar que era una institució

A banda i banda de la plaça de l'església, a Santa Coloma, hi ha dos bars oposats per la situació. Un, el de Can Sant Martí, havia estat sempre el de les elits locals, punt de reunió de metges, jutges, advocats, teratinents i gent benestant. A més de bar, antigament havia sigut també, alguns temps, fonda, i el local conserva encara la gràcia d'un establiment centenari. L'altre, el bar Sport, solia aplegar més aviat el jovent de l'estament menestral i treballador. El bar Sant Martí ha tancat després de 116 anys d'activitat continuada. Els actuals llogaters, que no en són els fundadors i que ara es jubilen, feia 20 anys que el portaven, i no se sap quina serà la destinació futura d'aquest espai emblemàtic a la terrassa del qual es trobava a fer el vermut la gent notable, sobretot quan hi havia sardanes a la plaça o el tradicional mercat dels dilluns.

Blanes: homenatge a un restaurador

Com a Santa Coloma, a Blanes també plega un professional d'excepció: l'Eugenio. No es tracta de l'humorista, evidentment, sinó d'Eugenio González Roa, un andalús que va arribar a la Costa Brava cap als anys setanta i va començar treballant de màitre a l'hotel Santa Marta de Lloret. Després passà al Miramar i al restaurant del Club de Vela, ambdós de Blanes. Finalment, als anys vuitanta, agafà la sala d'exposicions Rusc d'Art, en un immoble dels descendents del dibuixant Junceda, i la va convertir en el restaurant S'Auguer, que es va fer molt famós per la qualitat gastronòmica i que va tancar fa un temps. També ha tingut el restaurant Montferrant, que només obre per a determinats esdeveniments, com ara casaments i, sobretot, el dinar dels Premis Recull. L'Eugenio ha col·laborat, darrerament, en el restaurant La Llotja, de la seva esposa. L'Ajuntament i algunes entitats locals el van homenatjar i l'alcalde li va lliurar com a obsequi una reproducció de l'escut dels vescomtes de Cabrera que figura a la font gòtica de Blanes.

Lloret: 65 anys del Casal de l'Obrera

Quan aquesta crònica vegi la llum, ja estarà a punt de sortir de la impremta, segurament, el llibre que l'Agrupació Teatral del Casal de l'Obrera, sota la coordinació d'Angelina Cardona, està preparant per celebrar els 65 anys de l'entitat.

El grup teatral es va iniciar la temporada 1951-1952 impulsat pel que després seria frare de Montserrat, el germà Andreu M. Soler Seguí, amb el cop de mà sempre eficaç de l'inoblidable sacerdot Mn. Pere Torrent i Crous (1888-1970). Es va instal·lar en un local, llavors sense activitat, que s'havia alçat l'any 1924, a la cruïlla de la carretera de Blanes a Tossa amb la de Vidreres, per acollir noies òrfenes i ensenyar-los labors. D'aquí ve el nom de Casal de l'Obrera. El llibre serà bàsicament un recull de fotografies comentades que permeti a les darreres generacions conèixer la trajectòria de l'entitat i trobar-hi les figures més carismàtiques que hi han passat, entre elles, el polifacètic Jordi Bonet, l'actor televisiu Fermí Reixach i el director del Teatre Nacional Xavier Albertí.

GIRONINS A L'EXTERIOR

Nora Salvat Soler

Under Australia's sun | Vaig venir a Austràlia amb diversos propòsits. Primer de tot, perquè tenia la necessitat de sortir de tot el que coneixia i fer un canvi total després dels estudis d'il·lustració.

La meua família em deia: només vols anar allà perquè és el més lluny que pots trobar, veritat?

Doncs sí, volia marxar lluny, però no perquè fos lluny vaig triar aquest país. Sinó perquè creia que la vida australiana realment s'adaptava molt a la meua personalitat i volia experimentar-ho. Altres raons per les quals vaig triar Austràlia van ser perquè és un continent salvatge, amb molta natura, flora i fauna; el segon país amb la qualitat de vida més alta del món, amb molt bon clima, i perquè havia llegit diversos llibres sobre la història dels indígenes i del passat d'aquest continent que em van fer despertar molt d'interès per descobrir-lo.

Un dels altres propòsits era demostrar-me a mi mateixa que podia arribar aquí sola i aconseguir crear una vida des de zero. Buscar allotjament i trobar feina

per viure. Mentre fes tot això també, per descomptat, aprendria bé l'anglès i creixeria com a persona. I no diré que ha sigut fàcil. He sentit moltes emocions que no havia sentit abans. Tant bones com dolentes i molt més intenses. He après a valorar moltes coses que no valorava i a treure importància a d'altres que valorava massa.

Austràlia és un lloc increïble per viure-hi un temps, però no crec que m'hi quedi per sempre. Realment no tinc cap pla. En l'únic que penso ara és a viatjar el màxim possible i aprendre de cultures, observar paisatges que em tallin l'alè, veure boscos verds i frondosos, escalar altes muntanyes i contemplar moltes postes de sol. Només de pensar-hi ja se'm posa la pell de gallina.

El visat se m'acaba al juliol i després d'11 mesos tornaré un temps a casa per veure la meua família i els amics. Ho trobo molt a faltar, però sento que ara no és el meu lloc. I els sentiments són el més important que tenim. És el que ens fa seguir el nostre destí i això és el que faig.